

Đorđe Balašević - Provincijalka

|e| -57-8-----0-----
|H| -----56-5-----1-----
|G| -----7-5-4-----4-7-5-----4-5-----7-5-4-----2-----
|D| -----6-----7-----7-----7-----7-6-4-6-7-----2-----
|A| -----7-----0-----
|E| -----

Dm E Am

Rekli su mi da je došla iz provincije,

Dm E Am A7

strpavši u kofer snove i ambicije.

Dm E

Drug je studirao sa njom,

Am F

pa smo se najzad sreli ona i ja.

Dm F E Am

Shvatih, Bože, ovo je sazvežđe za nju provincija.

Dm E Am

Srce stade kao dete da se otima,

Dm E Am A7

tražili smo se po prethodnim životima.

Dm E

Ostavih iza sebe svet,

Am F

zablude, promašaje koji tište,

Dm F E

prosto, lako, k'o neko beznačajno pristaniše.

Refren:

Dm E Am F

O, da mi je da se još samo jednom zaljubim,

Ć E

opet bih uzeo kostim večnog dečaka.

Dm E Am F

I opet bih smislio kako da prodangubim
Dm E Am
dok ona ne sleti niz hodnik studenjaka.

Intro Solo x1

Gorda naspram podsmeha i spletki poslednjih.
Usamljeni galeb iznad mora osrednjih.
Reči bi sve pokvarile,
samo se čutke pokraj mene stiska.
Sami, svoji, izbeglice iz besmisla.

Refren:

O, da mi je da se još jednom zaljubim.
Opet bih gledao niz kej kao niz prugu.
I opet bih znao da se u oblak zadubim
i čekao bih samo nju, nijednu drugu.

Napiši mi pesmu, mazila se. Nisam znao da li će umeti.
Reči jesu moje igračke, cakle mi se u glavi kao oni šarenici
staklići kaleidoskopa i svaki put mi je druga slika u očima kad
zažmurim.

Ali, postoje u nama neke neprevodive dubine,
postoje u nama neke stvari neprevodive u reci, ne znam...
Napiši mi pesmu, molila je, i naišam znao da li će umeti.
Voleo sam je tako lako, i tako sam teško to znao da pokažem.

I onda, odjednom, na rasporedu mladeža na njenim ledjima,
kao tajnu mapu,
pokazala mi je u koje zvezde treba da se zagledam...
I tako, eto ti pesma, ludo jedna...